

Ferran Torrent

Individus com nosaltres

FERRAN TORRENT

INDIVIDUS
COM NOSALTRES

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
PRIMERA EDICIÓ: JUNY DEL 2017
© FERRAN TORRENT I LLORCA, 2017
© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.
AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA
ISBN: 978-84-664-2264-2
DIPÒSIT LEGAL: B. 6.847-2017
FOTOCOMPOSICIÓ: VÍCTOR IGUAL, S.L.
CARRER ARAGÓ, 390 - 08013 BARCELONA
IMPRÈS A: ROMANYÀ VALLS

www.columnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Observe o parle amb persones d'edat i tinc el temor de fer-me vell. Fer-te vell és, sobretot, una humiliació, escrigué algú que, com jo, té tendència a la queixa vital. En qualsevol cas, que la mort siga generosa amb mi, pense mentre em trobe l'Agustí, un vidu que viu sol, setanta anys llargs, ratllant els vuitanta, assegut prenent el sol en un banquet de la plaça del poble. Sovint m'assec al seu costat i enraonem una estona. De vegades ell mira la plaça, com si buscara una relació amb els objectes nous que han posat, i jo calle; en altres ocasions, tanmateix, la conversa gira al voltant de la solitud i què fer per atenuar-la, però avui no tinc temps i ho lamente. Agustí ha eixit de casa al migdia per calfar-se l'esquena, alleugerir el dolor, quan els medicaments no li matisen el suplici causat per l'edat i pel treball de tants anys al camp. Accelerem el pas i el salude enlairant un braç i assenyalant-me el rellotge, bo i indicant-li que faig tard al tren.

El Llargo i el Messié m'havien convocat.

Quan hi arribe, la taula presenta un ple de personal extraordinari. Repassem: els germans Torres, Josep i Ferran, Robert, Toni Butxana i l'excomissari Tordera, que té un aspecte com absent, amb la mirada perduda al davant. El lloc és una caseta que fa cantonada a la Malva-rosa, un antic bar especialitzat en les clòtxines que el Llargo es va quedar anys després que tancara vençut per la modernitat que envaï la zona. També està Felipe, l'home de confiança, el guardaespalles del Llargo. Salude Butxana i Tordera, que fa temps que no els veia. Al costat de Robert, a sota de la seua cadira, l'urna amb les cendres del Colorao. Morí fa cosa de dos mesos. Quaranta anys d'amistat.

Manolo, el gos del Llargo, dormia amb placidesa, arrupit dins la seua cistella.

Era una casa xicoteta, emblemàtica. Durant el franquisme, els activistes, quan es citaven —en grups molt reduïts—, es trobaven a la barra amb matrimonis que endrapaven plats enormes de clòtxines. L'amo es feia l'orni. També eren clients. Això sí, no permetia cap octaveta o estètica de caire clandestí. Les barbes i els vestits de pana no li venien de grat.

Així que entres, a mà dreta, té una barra amb trencadís que el Llargo ha conservat. És molt maca si evites mirar les parets, plenes d'aquarel·les del mar; aquarel·les dolentes que regalava per Nadal, pels aniversaris, pel Dia de la Marmota si calia. Jo en tenia tres. També les regalava. Al mig del local ha posat una gran taula que fem servir per dinar. El lavabo estava al

fons i a l'esquerra, al costat d'una escala que mena al celler, variat i ben organitzat per anyades. Just la senyora Amparo, que fa de cuinera i s'encarrega de la neteja del local, pujava quatre botelles de vi negre que havia escollit.

—Hola, Marc. Vos he fet una paella.

—Gràcies, Amparo.

Si voleu menjar un bon arròs, una senyora d'edat mai no falla. N'han fet milers i no s'encaparren amb innovacions. El Llargo la va cridar. Li va donar un bitllet de cinquanta euros. La senyora Amparo es va acomiadar. Tornaria l'endemà per arranjar-ho tot. Felipe dugué a la taula uns plats amb gambes i calamars amb tinta i un parell de botelles de vi blanc amb una glaçonera (quatre de negre i dos de blanc. Em saltaré la dieta). Aleshores el Messié em féu un senyal. Estava a l'interior de la barra. M'hi vaig arrambar.

—Marc, Tordera no està aplomat.

Butxana ens mirava, Tordera es pelava lentament una gamba.

—El veig estrany —li vaig dir.

—Sembla que té demència senil o alguna cosa pareguda. De vegades no recorda res, però té flaixos de lucidesa. En el darrer dinar, que no vingueres, estàvem menjant tranquil·lament, parlant de futbol, tot d'una es va alçar i ens diu cridant: Esteu tots detinguts! El Llargo i jo ens vam astorar. No patiu, en un minut se li passa, ens va asserenar Butxana. Així fou, una estoneta després es va asseure i s'afegí com si res a la conversa.

—¿I si un dia la lucidesa el porta a la comissaria central, on treballava?

—Per això t'ho dic, perquè avises el teu amic Pons per si el veu per allà. Quan està bé recorda el nom de tots, sobretot el meu. Em va detindre tres vegades. Té una memòria perfecta, quan la cosa del flaix. Messié, em diu, encara que t'hages canviat la identitat i t'hages fet implantar cabells t'he reconegut.

—I ara?

—Ara em diu «senyor Messié», amb normalitat. Quan ho recorda, que no és sovint.

—¿Creieu que emmagatzema tot o part del que parreu?

—No, ho tenim comprovat. Però quan té el minut de lucidesa hem de canviar de conversa.

—O un minut de silenci.

—No. Butxana li explica que celebrem l'eixida de la presó meua i del Llargo, la nostra rehabilitació. Escolta, si veus que comença a mirar-nos un per un és que inicia el procés de recuperació del coneixement.

—Ei —féu Tordera—, veniu a la taula.

Hi vam anar.

—A vostè, a vostè... el conec —em digué.

Vaig mirar Butxana. Va moure el cap: No el coneixes.

—No, senyor. L'he saludat abans. Em diuen Marc i sóc periodista.

—Hombreee... periodista. Com tots estos senyors —així doncs, tots eren periodistes—. El senyor Messié treballa a *Le Monde diplomatique*.

—Tordera, menja i no pegues la xapa —l'amonestà Butxana—. A més, el senyor Messié és corresponsal de *Le Figaro*.

El Llargo em féu una escolteta:

—Tres setmanes enrere érem del *New York Times*, però el *New* i el Messié no li quadraven.

—Per què el porta Butxana?

—És millor no deixar-lo sol.

Tordera va tornar al seu indret ignot, menjant a poc a poc. Butxana li serví una copa de blanc. L'excomissari li ho agraià amb educació, tot i les esbroncades que havien tingut durant molts anys.

La paella estava magnífica. Felipe ens féu els cafès, el Llargo va dur unes copes. El vi, sí, però les copes no (per complir amb la promesa a Magda). El Messié es va alçar. Va dir que era un dinar per celebrar uns negocis que explicarien. Tordera també es va alçar, bo i enlairant una copa:

—És per a mi una satisfacció envoltar-me d'empresaris...

—Perfecte, ja pots seure —li ordenà Butxana—. Ho has fet molt bé. Cada dia et superes. Els brindis han de ser curts i contundents

Tordera, satisfet.

Robert va pujar l'urna a la taula. Duia adherida una foto del Colorao i la data del traspàs. Es féu un silenci. Tots l'observàvem. Llavors va traure una bosseta de tabac i paper de fumar. Abans d'embolicar el cigarret va destapar l'urna i escampà una mica de cendra del difunt entre el tabac. Va fer una xamada llarga i profunda.

—Escolte... —Tordera assenyalà l'urna—. Això és...

—Sí, senyor. Ho és —s'adreçà a tots—. Són les últimes voluntats del cabró del Colorao.

Va traure un paperet de la butxaca i ens va llegir:

—«Amic Robert, no has de llegir este escrit fins que no palme. Ho posa en el sobre. Com que no t'agraden els elogis, no et donaré les gràcies per la teua amistat i l'assistència que m'has procurat els darrers anys. A la tauleta de nit t'he deixat uns diners. Tots els que tenia (mil euros, el malparit, ens revelà Robert). A canvi, vull demanar-te un favor especial. Ja saps que crec en la reencarnació. Així doncs, si la vida és un procés inevitable cap a la mort, potser podríem provar de fer el camí invers. Se m'acut que, a poquet a poquet, faces desaparèixer les meues cendres esnifant-te-les o bé fumant-te-les, amb el convenciment que, quan ja no en queden, de nou tornaré a la vida. És la meua voluntat, l'única que demane. Robert, de veritat que no és cap broma. I si ho és, tant fa. És una voluntat i punt. Com més fumes, més prompte ens veurem.» —Va doblegar el paper i se'l va guardar. Féu una altra xamada—. Ell tornarà, però jo me n'aniré a l'altre barri de tant de quitrà als pulmons —va mirar el cigarret—. És una porqueria.

Vaig pensar que era un moment excepcional, que Magda entendria que fumara.

—Vinga —vaig encoratjar tothom—, ajudem el Colorao a tornar a la vida.

Ens embolicàrem un cigarret amb una mica de cendra. Així començàrem a fumar-nos el Colorao.

El Llargo i les seues explicacions:

—Senyors, hem decidit fer un salt de qualitat, un casino ben complet. La casa de joc la conservarem. —Xamada al cigarret. Aviat tornarà el Colorao—. Un casino amb ruletes franceses, taules de black jack amb crupiers, màquines escurabutxaques i sales reservades amb jugadors que volen discreció. La novetat és que també instal·larem un parell de botigues de roba, cafeteria i restaurant i allò que sobre la marxa convinga posar. Un centre comercial, com si diguérem.

—És una gran inversió —aprovà Ferran Torres.

El Llargo em va mirar. Sense ell —i el Messié—, la meua vida seria més plàcida, però he de reconèixer que també més avorrida. El meu torn:

—Tot i que la comptabilitat està sanejada, necessiten la nostra ajuda.

—D'accionistes? —se sorprengué Butxana—. Tordera i jo estem secs.

—No exactament. Però es possible que calga obrir moltes llibretes d'estalvi que no sobrepassen els deu mil euros, ingressant-los a poc a poc. Hisenda no detecta les quantitats menudes —resumí el Llargo.

El Messié ho va completar:

—Cadascú de nosaltres obrirà moltes llibretes. Tenim la sucursal bancària idònia per fer-ho.

I el director idoni. Vaig suposar que es tractava d'un oblit.

—Amb això és suficient? —Robert.

—Tant de bo que no, però tenim altres idees encara en estudi però segures. També necessitem la presència física d'alguns de vosaltres. Tu, Butxana, et contractarem com a detectiu de l'empresa, responsable de la seguretat.

—¿Vols que em baralle amb tots els borratxos i els empenyats que no saben perdre?

—En absolut. Tu assenyala, que Felipe i els seus ajudants faran la resta. Des del teu despatx controlaràs o bé donaràs una volta pel local. Coneixes el personal conflictiu. Sobretot no volem que entre ni una ratlla de farlopa. Ni per descomptat que se'n vengui. Ha de ser tot legal.

Legal? Això sí que era una sorpresa.

—Este... este... —Tordera no recordava el nom del Llarg.

—Senyor Llarg —l'ajudà el Messié.

—Senyor Llarg, què puc fer jo?

—Vostè a què s'ha dedicat? —li preguntà Josep Torres.

Tordera va prémer els llavis i va arrufar el front, pensatiu.

—Doncs... —ací es va quedar.

—Un moment —s'alçà Butxana—, el senyor Tordera ha sigut comissari de policia, dels més importants.

Tordera, amb orgull:

—Equiliquà! Conec tots els delinqüents de València. Una vegada...

—Així doncs, serà el meu ajudant —el tallà Butxana, per si de cas les neurones li tornaven al lloc de la memòria i iniciava una batuda. En tenia dos ben prop.

—Pot confiar en mi. No el decebré —Tordera a Butxana.

No el decebria.

—N'estic segur —el Messié—. El negoci, com podeu comprovar, requereix gent experta i de confiança.

—Calcule que vos caldrà un gerent especial, algú que controle els números al detall —Ferran Torres—. Marc, recordes Enric el Comptable?

—El mag de les finances.

—Qui és? —preguntà el Llargo a Torres.

—Es féu famós pel desfalc a un banc.

—Contractat —el Messié.

—Para i fuma. És un antisistema. Vull dir —vaig dir—, que no ho féu per lladre sinó perquè no estava d'acord amb el capitalisme desregularitzat.

—No hi ha res més desregularitzat que nosaltres —el Llargo.

O que l'administració valenciana, desbocada per la corrupció política.

—Ideal —vaig afegir— per ordenar-vos el vostre antisistema.

—Que no ho són tant, d'antisistema —em replicà Robert—. En realitat, actuen com un segon sistema. Un mini Estat en B.

Una descripció afinada: tots els Estats tenen les seues clavegueres.

—Per cert, Robert, et necessitem per dirigir les

obres —el Llargo—. Has treballat molts anys de manya i deus conèixer constructors especials.

Tots els contractats havien de ser especials, com si «diguérem».

—Un fum d'arruïnats amb ganes de ser útils. Em posaré en contacte amb Salif, està més al dia que jo.

Salif, el negre que venia catifes pel carrer i acabà sent el millor soci de Robert: Salif treballava de valent.

—Senyors, crec que la meua ajuda serà indispensable atès el que estan parlant —Tordera es va alçar—. Estos garitos estan plens de gent de got i ganivet. Propose que no deixem entrar cap indesitjable amb antecedents penals.

D'esma, com si ens haguérem posat d'acord, vam beure.

El Llargo aprofità per posar-li algunes sobres de la paella a Manolo, el seu gos. Butxana esbufegà:

—Tordera, vols enfonsar-nos?

—No, no —el Messié, picant-li l'ullet a Butxana—. El senyor Tordera té raó.

—És clar que en tinc! Demà mateix demanaré a la central que m'envien una relació actualitzada de delinqüents habituals. Tio que estiga fitxat, al carrer!

Casino mig buit.

—Avant —l'animà Butxana, que tot seguit abaixà la veu—: demà no ho recordarà.

—Encara tinc més idees —afegí Tordera, entusiasm—: Vostè... vostè...

—Sóc el senyor Messié.

—Messié?

I tot seguit Tordera va començar a mirar-nos un per un.

—Minut de lucidesa —advertí Butxana.

De nou tothom féu un glop.

—Senyor Messié? —repetí Tordera acariciant-se la barbeta.

El Messié actuà amb rapidesa:

—Molt de gust —el Messié encaixà la mà amb ell, però Tordera no deixava d'escutar-lo—. Corresponsal de *Le Figaro*.

—Ah, ja sabia que em sonava l'aspecte. Així que és francès. Vaja, pel nom. I què ha vingut a fer?

—Bé, la situació de la política valenciana...

—Li confessaré una cosa —Tordera, misterios—: en temps de Franco això no passava.

—Diuen els neuròlegs —ens documentà Butxana— que hi ha fases de la vida, passatges de felicitat, que resten al cervell i s'aboquen puntualment.

—No en tinc el menor dubte —el Messié a Tordera—. Aleshores es repartia estopa i el solc anava recte.

—Escolta, no sigues cabró. Si enfila el discurs ens fotrà un míting de collons. Tordera, asseu-te, hem aprovat totes les teues propostes. Continua, Llargo.

El Llargo provava de fer menjar Manolo, una mica desganat:

—Vinga, Manolo, només la cuixeta.

—Deixa el puto gos i torna a la taula —el Messié.

—Supose que este animal és bo per a la cosa d'ensumar droga —preguntà Tordera.

Manolo, de raça rater, conegut com a gos de barra-ca, valencià integral, amb el pitet de policia.

—Droga? No ensuma el pollastre! —va riure el Messié.

—En demanaré un a la central —resolgué Tordera.

—Això, això, porta una gosseta policia i que Manolo se la tire —Butxana.

Per fi, el gos es decidí a menjar-se la cuixa. Era la nineta dels ulls del Llargo.

—Ja n'hi ha prou de conya —el Llargo, mentre es rentava les mans—. En uns dies farem la selecció de personal.

—Escolte —féu Tordera—, supose que no admetran treballadores del sexe.

Probablement, en una vida anterior, Tordera havia estat una feminista abrandada. El seu eufemisme ens va deixar a tots molt admirats. A propòsit d'altres vides, he de recordar preguntar-li al Messié l'autèntica funció que pretenien de Tordera, a banda que Butxana el controlava.

—Tot legal, senyor Tordera —el va tranquil·litzar el Llargo—. Organitzarem una espècie de jurat.

—Vols dir un càsting —el Messié—. Però si en som molts ens costarà més triar-los. Cadascú tenim una opinió.

Amable manera de llevar-se de damunt Tordera, però l'excomissari es va oferir de president.

—Honorífic —puntualitzà Butxana.

Una mena de *mobbing*. Tordera no tenia clar l'honor. No se li va desbordar l'emoció pel nou càrrec. Potser ens trobàvem, ara sí, en el seu minut de lucidesa. Es va quedar ensopit, però.

El Llargo ens va anunciar el dia, l'hora i el lloc. Un càsting així no me'l perdria per res del món.